การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง PERSONAL IDENTIFICATION โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

The Development of Grade 7 Students' Learning Achievement in The English Subject of Personal Identification Using Communicative Approach

อรวรรณ ศรีบุญเพชร (Orawan Sriboonphet)*
ดร.ศิริพงษ์ เพียศิริ (Dr. Siribhong Bhiasiri)**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโพนเมืองประชารัฐ "ดร.ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ อนุสรณ์" อ.อาจสามารถ จ.ร้อยเอ็ด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 30 คน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น แบบ One – shot Case Study เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 12 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification ที่ใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 75.33 ของคะแนนเต็ม และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 76.67 ของจำนวนนักเรียนทั้งหมด ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ร้อยละ 70

2. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.69) โดยมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดในด้าน พฤติกรรมครู ($\bar{X}$ = 4.80) บรรยากาศในการเรียนและสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน ($\bar{X}$ = 4.55) และพฤติกรรมนักเรียน ($\bar{X}$ = 4.71) ตามลำดับ

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ความพึงพอใจ

Keywords: Communicative Approach, Learning Achievement, Satisfaction

* *นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน (การพัฒนาหลักสูตรและการสอน) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*

** *อาจารย์ประจำสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*

Abstract

The purpose of this research were 1) to develop of grade 7 students' learning achievement in the English subject of Personal Identification using communicative approach 2) achievemen test, and 3) to study satisfaction of students who study English subject of Personal Identification using communicative approach

The target group consisted of 30 secondary Grade 7 students in the first semester of academic year 2012 from Phonmuangphacharut "Dr. Kho Sawatdiphanit memorial" School, Amphoe Atsamat, Changwat Roi-Et

The research design of the study was One- shot Case Study design.

The research tools were 1) 12 lesson plans the English subject of Personal Identification using communicative approach 2) a questionnaire to elicit the students' satisfaction about instruction activities using communicative approach.

The research findings could be summarized as follow :

1. The student's achievement was 75.33 percent in average which was higher than the determined mastery learning criterion at 70 percent and 76.67 percent of students passed this criteria which was higher the expected student criterion of 70 percentage

2. The student expressed a "highest" level of satisfaction in favor of the instruction activities using communicative approach ($\bar{X}$ = 4.69), the first aspect, teaching behavior, the overall average ($\bar{X}$) was 4.80 the second aspect, climate of classroom, the overall average ($\bar{X}$) was 4.55 and the third aspect, students behavior, the overall average ($\bar{X}$) was 4.77.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิด ทฤษฎีของการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นวิธีที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยใช้กลวิธีการสอนภาษาที่หลากหลาย เช่น การใช้สื่อที่เป็นของจริง การจัดเรียงประโยคที่วางอย่างสับสน เกมทางภาษา ภาพชุดเรื่องราวและบทบาทสมมติ ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด และมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสภาพสังคม ซึ่งไม่เน้นรูปแบบการเรียนหรือโครงสร้างทางภาษาเน้นความสามารถในการสื่อสาร (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540) โดยมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังนี้ 1) **ขั้นเสนอเนื้อหา** เป็นการเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยใช้สื่อที่เป็นของจริง เช่น รูปภาพ สื่อสิ่งพิมพ์ วีดีทัศน์ แล้วเสนอเนื้อหาทางภาษาโดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านจากนั้นกระตุ้นการเรียนรู้โดยการตรวจสอบความเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านโดยใช้คำถามให้ผู้เรียนตอบคำถาม 2) **ขั้นฝึก** เป็นการฝึกแบบควบคุมโดยให้ผู้เรียนฟังตัวอย่างภาษาจากเทปหรือครูผู้สอน จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงโดยฝึกพร้อมกันทั้งชั้นหรือฝึกทีละครึ่งห้อง แล้วผู้สอนสุ่มให้ผู้เรียนฝึกเป็นรายบุคคล โดยผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนว่าใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่ 3) **ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร** เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาโดยอิสระ โดยให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมแบบต่างๆ เช่น เกมทางภาษา การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น ผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ในการทำกิจกรรม โดยผู้สอนเป็นผู้เริ่มกิจกรรม เช่น อธิบายวิธีการทำกิจกรรม

จัดกลุ่มผู้เรียน หลังจากนั้นผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมเองทั้งหมด ผู้สอนเป็นเพียงผู้ให้คำแนะนำและให้ข้อมูลป้อนกลับ จากขั้นตอนการสอนทั้ง 3 ขั้นตอนจะช่วยพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้นและผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

โรงเรียนโพนเมืองประชารัฐ "ดร.ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ อนุสรณ์" เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก จัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (วิชาภาษาอังกฤษ) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2554 มีคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 51.10 (ฝ่ายวิชาการโรงเรียนโพนเมืองประชารัฐ "ดร.ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ อนุสรณ์", 2554) ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดคือ ร้อยละ 70 มีสาเหตุมาจากนักเรียนขาดทักษะกระบวนการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้ทำกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ และครูขาดเทคนิควิธีการสอนที่เร้าความสนใจนักเรียน นักเรียนไม่มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีทางการศึกษาที่จะนำมาแก้ปัญหาเพื่อการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ และได้ค้นพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นวิธีการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนไปสื่อสารได้อย่างถูกต้อง และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมให้มากที่สุดโดยใช้ทักษะสัมพันธ์ และเน้นความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาขณะเดียวกันก็ไม่ละเลยความถูกต้องของภาษา (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2539)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อาทิเช่น พิศมร สิงหะเมธา (2538) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประชาอุปถัมภ์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี พบว่าวิธีสอนแบบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และรัตนี คงน้อย (2551) ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจวิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง Personal Identification ซึ่งการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นวิธีการสอนที่จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสนใจและมีความพึงพอใจในการร่วมกิจกรรมกล้าแสดงออก นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันเนื่องจากเป็นแนวการสอนที่มีความใกล้เคียงในการนำความรู้ทางภาษาไปใช้ในการดำรงชีวิตประจำวันช่วยให้ผู้เรียนมีพึงพอในการเรียนภาษาอังกฤษและมีผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของสูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป

2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) หมายถึง การจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน โดยใช้กลวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่หลากหลาย เช่น การใช้สื่อเป็นของจริง การเรียงประโยคที่จัดเรียงประโยคที่จัดวางอย่างสับสน เกมทางภาษา ภาพ ชุดเรื่องราว และบทบาทสมมติเพื่อฝึก

ให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยมีขั้นตอนในการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหา เป็นการเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียนโดยใช้สื่อที่เป็นของจริง เช่น รูปภาพ สื่อสิ่งพิมพ์ วีดีทัศน์ แล้วเสนอเนื้อหาทางภาษาโดยให้ผู้เรียนฟังหรืออ่านจากนั้นกระตุ้นการเรียนรู้โดยการตรวจสอบความเข้าใจเรื่องที่ฟังหรืออ่านโดยใช้คำถามให้ผู้เรียนตอบคำถาม

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก เป็นการฝึกแบบควบคุมโดยให้ผู้เรียนฟังตัวอย่างภาษาจากเทปหรือครูผู้สอน จากนั้นให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงโดยฝึกพร้อมกันทั้งชั้นหรือฝึกทีละครึ่งห้องแล้วผู้สอนสุ่มให้ผู้เรียนฝึกเป็นรายบุคคล โดยผู้สอนต้องให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้เรียนว่าใช้ภาษาได้ถูกต้องหรือไม่

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาโดยอิสระ โดยให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมแบบต่างๆ ผู้เรียนมีโอกาสนำความรู้ทางภาษาที่เคยเรียนมาแล้วมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ในการทำกิจกรรม

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้องเรียน 1/1 โดยกำหนดเกณฑ์การผ่านคือนักเรียนมีคะแนนไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีข้อคำถามและตัวเลือกแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ เพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง Personal Identification โดยการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

4. การระบุเรื่องราวส่วนบุคคล (Personal Identification) หมายถึง หน่วยการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษประกอบไปด้วยหน่วยย่อยในการจัดการเรียนรู้ 12 หน่วยย่อยได้แก่ Myself, Family, Character, Professional occupation, Social Relation, Likes and dislikes, Neighbors, Invitation, Correspondence, Parties, Social views, Materials and places in school โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

5. ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความรู้สึกชอบพอใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้องเรียน 1/1 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้อง 1/1 โรงเรียนโพนเมืองประชารัฐ “ดร.ก่อสวัสดิ์พาณิชย์ อนุสรณ์” สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 27 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

2. รูปแบบการวิจัย

รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre – Experimental Research Design) แบบกลุ่มเดียวมีการทดสอบหลังเรียน (One - shot Case Study)

3. ตัวแปรในการศึกษาวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เรื่อง Personal Identification และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ เครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติการวิจัยและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) เครื่องมือที่ใช้ในการปฏิบัติการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 12 แผน 12 ชั่วโมงโดยผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

(1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง Personal Identification เป็นแบบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

(2) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) แบ่งเป็น 5 ระดับ

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) จัดปฐมนิเทศนักเรียนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2) ดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายเมื่อสิ้นสุดแผนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จำนวน 1 ฉบับ เป็นข้อสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 10 รายการ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1) วิเคราะห์ผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) แล้วเปรียบเทียบกับเกณฑ์โดยมีการแปลผลดังนี้ มีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 ขึ้นไป

2) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และแปลความหมายจากเกณฑ์

สรุปและอภิปรายผล

1. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนเรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ไปใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง Personal Identification โดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 75.33 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 76.67 เมื่อนำไปเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่าผ่านเกณฑ์ทั้งคะแนนและจำนวนนักเรียน แสดงให้เห็นว่าการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด มีความก้าวหน้าและพัฒนาทางการเรียนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากการเรียนการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นวิธีการสอนภาษาที่มีความหลากหลายด้านกิจกรรมการเรียนรู้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน เร้าใจ ความสนใจ กระตุ้นให้นักเรียนอยากจะเรียนรู้ในบทเรียนและรู้จักการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ที่ต้องเคารพกฎเกณฑ์ที่กำหนดไว้รู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง การยอมรับในความคิดเห็นของผู้อื่น มีความพยายามในการพัฒนาตนเอง เกิดความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน ไม่รู้สึกว่าการเรียนเป็นสิ่งที่ยาก น่าเบื่อ แต่การเรียนเป็นกิจกรรมของชีวิตที่สนุกสนาน น่าตื่นเต้นมีสิ่งใหม่ ๆ ที่ต้องเรียนรู้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา นักเรียนกล้าแสดงออก มั่นใจในตนเองซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของรัตนี คงน้อย (2551) ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยร้อยละ 73.06 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับสุทธินี รัตนศรี (2551)ได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงงาน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเฉลี่ยร้อยละ 73.70 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนดไว้คือร้อยละ 70 และสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า “การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรเน้นที่ความสามารถในการสื่อความหมายได้จริง” (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540)

2. นักเรียนมีพึงพอใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เรื่อง Personal Identification โดยรวมพบว่า มีค่าเฉลี่ย 4.69 อยู่ในระดับมากที่สุด เรียงลำดับจากมากไปน้อยคือ ด้านพฤติกรรมครู ด้านนักเรียน และด้านบรรยากาศในการเรียนและสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน มีค่าเฉลี่ยเป็น 4.8, 4.71 และ 4.55 ตามลำดับ ที่เป็นเช่นนี้อภิปรายได้ว่าในด้านพฤติกรรมครู ครูใช้เวลาในการนำเสนอเนื้อหา

ความรู้อย่างเหมาะสม ให้ความช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นและซักถามข้อมูลเพิ่มเติมนอกจากนี้ในการจัดกิจกรรมการเรียนยังเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจใฝ่เรียนรู้ ผู้เรียนเกิดความท้าทายในการเรียนรู้ ด้านพฤติกรรมนักเรียนผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเสนอแนะกิจกรรมการเรียนรู้มีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ด้านบรรยากาศในการเรียนและสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน ห้องเรียนมีขนาดเหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี สื่อ วัสดุอุปกรณ์การเรียนรู้มีความเหมาะสมต่อการจัดกิจกรรม

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. **ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้**

1) ครูควรแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ขั้นตอนและกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักเรียนทราบอย่างละเอียดชัดเจนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

2) ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนครูควรศึกษาแนวคิด ทฤษฎี วิธีสอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยการวางแผนการจัดกิกรรมการเรียนรู้ สร้างแผนการจัดการเรียนรู้และเตรียมสื่อการเรียนรู้ให้พร้อมก่อนการจัดกิจกรรม และกำหนดเวลาให้พอเหมาะแก่เวลาให้พอเหมาะในการทำกิจกรรมแต่ละขั้นตอน

3) ควรให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างทั่วถึงทั้งนี้เวลาทำกิจกรรมควรจัดกลุ่มคละกันโดยแต่ละกลุ่มประกอบไปด้วยนักเรียนที่เรียน เก่ง ปานกลางและอ่อนเพื่อให้นักเรียนได้ช่วยเหลือกันขณะทำกิจกรรมซึ่งจะเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ให้ดีขึ้น

4) กิจกรรมในการเรียนรู้ควรเป็นกิจกรรมที่ทันสมัยและแปลกใหม่เร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจใฝ่เรียนรู้

5) ครูควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เสนอความคิดเห็นอย่างอิสระในการทำกิจกรรมและส่งเสริมการฝึกทักษะการเรียนรู้ ฟัง พูด อ่าน เขียน

6) ในขั้นการฝึกครูควรให้คำแนะนำและสร้างกำลังใจให้กับนักเรียนที่เรียนอ่อนและในการทำการทำกิจกรรมฝึกควรให้นักเรียนที่เรียนอ่อนจับคู่กับนักเรียนที่เรียนเก่ง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรนำการจัดการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารไปทดลองสอนในหน่วยการเรียนรู้อื่นในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2) ควรนำการจัดการเรียนรู้ภาษา เพื่อการสื่อสารไปทดลองสอนในระดับชั้นอื่นเพื่อดูความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการจัดการเรียนรู้และความแตกต่างของนักเรียนในแต่ละชั้นปี

3) ควรนำการจัดการเรียนรู้ภาษา เพื่อการสื่อสารไปทดลองใช้กับสาระการเรียนรู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

จริยา เสถบุตร. (2526). **ระเบียบวิธีวิจัยทางการศึกษา.** ขอนแก่น: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ทรงสิทธิ์ ทองจรัส. (2544). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เกม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ทิศนา แขมมณี. (2545). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญชม ศรีสะอาด. (2543). **การวิจัยเบื้องต้น.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ฝ่ายวิชาการโรงเรียนโพนเมืองประชารัฐ "ดร. ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ อนุสรณ์". (2554). **รายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปีการศึกษา 2554**. ร้อยเอ็ด: โรงเรียนโพนเมืองประชารัฐ "ดร. ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ อนุสรณ์" อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด. (เอกสารอัดสำเนา).

พิศมร สิงหะเมธา. (2538). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับวิธีการสอนแบบปกติ.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

รัตนี คงน้อย. (2551). **การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ล้วน สายยศ และคณะ. (2543). **เทคนิคการวัดผลและการเรียนรู้.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาร์น.

ศุภสิริ โสภาเกตุ. (2544). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้โดยโครงงานกับการเรียนรู้โดยคู่มือครู**. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุธาทิพย์ สุดหนองบัว. (2545). **การพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้โครงงาน.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สุธินี รัตนศรี. (2551). **การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้โครงงาน.** รายงานการศึกษาอิสระปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

สุมิตรา อังวัฒนากุล. (2539). **วิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Burne,Donn. (1988). **Teaching for classroom interraction.** London: Longman.

Hymes,D. (1981). **On communicative competence**. **The communicative approach to language teaching.** London: Oxford University Press.

Littlewood, William T. (1981). **Communicative language teaching: An introduction.** London: Oxford University Press.

Scott, Roger. (1981). **"Speaking" in communication in the classroom : Application and methods for a communicative approach.** Essex: Longman.